

zijn loopbaan links heeft laten liggen.

De voorliggende publicatie is de eerste in een reeks, en doet de verwachtingen hoog spannen. Het feit dat de heer Keith Beven – bij uitstek deskundig op het gebied van stroomvormende processen én capabel tot het maken van een prudente selectie van meer dan dertig artikelen – bereid is gevonden een keuze uit het immense aanbod te maken, het onderwerp in te leiden, en ieder artikel vooraf in de juiste relevante context en een passend kader te plaatsen, is een geschenk voor zowel de vereniging als voor de individuele hydroloog. Aanschaf van het boek, dat het formaat heeft van een telefoonboek van een kleine stad, is hiermee imperatief voor hen die de klassieken dienen te kennen – en wie is dat niet? De reeks van als mijlpaal beschouwde artikelen eindigt in het midden van de jaren tachtig; enerzijds omdat publicaties over modeller-

technieken niet zijn beschouwd, anderszijds omdat thans nog niet geheel duidelijk is welke van de aan de weg getimmerde werken de tand des tijds in een aan erosie en vervlakking onderhevig kennislandschap zullen doorstaan.

Dat het woord ‘streamflow’ niet in het woordenboek van Van Dale voorkomt en evenmin in de Hydrologische Woordenlijst van de uitgever van dit periodiek wordt genoemd, betekent slechts dat de in «Streamflow Generation Processes» belichte wetenschappelijke bevindingen uit de periode 1933–1984 weliswaar vormend zijn geweest voor de percepties van genoemde processen, evenwel nog niet overal ingang hebben gevonden. Voorwaar een reden te meer om het glas te heffen op deze uitstekende uitgave.

Michael R. van der Valk

Water Crisis: myth or reality?

door Peter P. Rogers, M. Ramón Llamas en Luis Martínez-Cortina; Taylor & Francis, Londen, gebonden, 333 pag, 2006, prijs £ 68,00, ISBN 0-415-36438-8.

Niet iedereen houdt van congressen – om van de onvermijdelijke bundel maar niet te spreken. Beide kunnen fantasieloos zijn, net zoals de eerste zin van deze bespreking. Dat het niet allemaal mene-tekkel is, is vaak te danken aan meervoudig begaafde individuen, en soms aan een geslaagd samenspel van mindervoudig begaafden die evenwel tot een open samenwerking in staat bleken. Welnu, «Water Crisis: myth or reality» is het product van zo’n groepje mensen. Zij hielden twee jaar geleden in klein gezelschap een driedaagse workshop in Spanje. Er waren ongeveer twintig deelnemers. Veel ‘praathydrologen’. Met een visie en een *drive*. Mensen naar wie geluisterd wordt door beleidsmedewerkers, door politici, door bestuurders en bewindslieden.

Het boek is ingedeeld in zeven delen, met elk twee tot vier hoofdstukken. In het eerste hoofdstuk beschrijft Peter Rogers zijn visie op ‘water governance, water security and water sustainability’, waarbij hij verschillende concepten samenvoegt. Het volgende hoofdstuk is geschreven door de voormalige voorzitter van de World Water Council, Bill Cosgrove. Hij constateert een gebrek aan actie, en beschrijft hoe hij denkt dat er meer vooruitgang kan worden geboekt bij het mondiaal implementeren

Water Crisis: myth or reality?

- I Water policy and management
 - II The economic value of water
 - III Irrigation
 - IV Virtual water
 - V Groundwater
 - VI Water and poverty alleviation
 - VII Water and nature
 - VIII New technologies to cope with water scarcity
-

van beter waterbeheer. Helaas voor sommigen onder u komen hierbij analytische noch discrete modellen aan bod.

In het derde hoofdstuk worden mogelijkheden genoemd om middels institutionele veranderingen een mouw te passen aan wat de auteurs toepasselijk 'the tragedy of the water commons' noemen.

De rest van het boek is een prettige caleidoscoop van artikelen met scherpzinnige gedachten over relevante onderwerpen, stuk voor stuk geschreven door – voor zover ik ze ken – deskundigen bij uitstek in het onderwerp dat ze behandelen. Opmerkelijk is dat beleid en politiek in ieder hoofdstuk voorkomen. Tegenover de crises worden kansen gezet. Geen modellen; al zou je ter vermindering van de traagheid van de processen heel goed parameteroptimalisatie kunnen toepassen. In dit verband valt op dat de maatschappelijke viscositeit van olie kleiner lijkt dan die van water, waardoor over dit laatste minder snel besluiten worden genomen. Of hangt dit juist af van de permeabiliteit van beleidsmedewerkers? Bestuurlijke processen betreffende water verlopen in ieder geval vaak trager dan die over olie. Dat geeft te denken.

Een enkel artikel is wat minder interessant – ik scheid al snel uit met lezen als ik inleidende pagina's zie over de hoeveelheid water op aarde, de verdeling daarvan tussen polen, zee en het aantal druppels in het menselijk lichaam. Als we nu eens één boekje maken waar dit goed in staat

beschreven, dit boekje zeer breed verspreiden, en vervolgens in de vakliteratuur alleen maar toestaan naar dat boekje te verwijzen en verbieden zelf weer eens de percentages en duizenden kubieke kilometers te noemen; zou dat helpen?

Een andere kwaliteit van het boek is dat het actueel is. De hier beschreven onderwerpen zijn ook de onderwerpen van gesprek op grote internationale waterbijeenkomsten. Ik noem hier 'virtueel water', 'payments for ecosystem services', corruptie bij waterinvesteringen, verbeteringen in de efficiëntie van de gewasproductie ('more crop per drop'). Het prettige daarbij is dat de auteurs geen delen uit rapporten in het boek hebben geplakt, maar (en de opletende lezer weet intussen dat ik daarvan houd) zelf deze rapporten hebben doorgevoerd, en aan de lezer een samenvattend overzicht presenteren.

Wie op zoek is naar een boek dat een goed en prettig leesbaar overzicht van de mondiale waterproblematiek geeft, inclusief mogelijke oplossingsrichtingen, doet met «Water Crisis: myth or reality?» een goede koop. De prijs is fors, maar het is duidelijk dat de redacteurs er goed hun best op hebben gedaan en alle lof verdienen: het resultaat is er naar. Veel andere boeken met dezelfde doelstelling hebben niet deze diepgang: zij zijn óf te oppervlakkig, óf te specifiek.

Michael R. van der Valk

Hydrology 2020

An Integrating Science to Meet World Water Challenges

door T. Oki, C. Valeo en K. Heal (red);
IAHS-publicatie 300, Wallingford, 2006, 190
pag, paperback, ISBN 1-901502-33-3.

Terwijl ik dit schrijf (juni–juli 2006) is het vijf jaar geleden dat de IAHS een werkgroep oprichtte met de naam Hydrology 2020. Het

doel van de groep was de wetenschappelijke richtingen te bepalen die het best aansluiten bij de waterproblemen die rond het jaar 2020 een kritieke rol zullen spelen. Of ze dat gelukt is, weten we pas over 14 jaar. Ik heb evenwel geen reden om zeer te twijfelen aan hetgeen de werkgroep heeft geschreven.

Wel vraag ik me af in hoeverre verdere ontwikkeling van de hydrologie relevant is voor het oplossen van de waterproblemen.